

Mod Sædvane føler jeg over for denne Sag slet ingen Trang til at udtale nogen Kritik over Folketingets Behandling af Sagen, hverken i den forrige Samling eller denne Samling, men tværtimod er jeg rede til at udtale min Ros over den, fordi der nu er kommet til at foreligge et Lovforslag, som er absolut acceptabelt, om det end efter min Mening endnu kan forbedres, og det er det, jeg vil henstille til Landstinget at gøre.

Jeg skal kortelig antyde min Opfattelse af Forholdene, men dertil behøver jeg at se noget tilbage paa, hvorledes de ere opstaaede. Jeg skal gøre det kort, fordi jeg ikke behøver at gaa længere tilbage end til Banegaardskommissionen. Som bekendt udskrev den en Konkurrence om Opgavens Løsning og fik 22 Besvarelser. Af disse foresloge de fire — der maa jeg medregne den ene, som blev indleveret af Statsbaneanlægene, og som stod uden for Konkurrencen — at forlade det gamle Banegaardsterrain og forlægge Centralstationen til den søndre Side af Vesterbro. De øvrige beholdt Stationen paa dens nuværende Terrain, ganske sikkert i den Overbevisning, at en tilnærmelsesvis saa nyttig, saa god og saa heldig Beliggenhed kunde ikke skaffes andetsteds. Den Overlegenhed i Tal af Besvarelser, som bevarede den gamle Stationsplads, skulde synes at have glædet mig, fordi jeg altid har været en Ven af dens Bevarelse, altid har anset det for rigtigt at bevare den paa dens Plads og afhjælpe de Mangler, som jeg vedkender mig, der er ved den, meget væsentlige Mangler. Men det var mig ingen Glæde, fordi der blandt de 18 Besvarelser, der bevarede det gamle Grundlag, ikke var en eneste, som var fuldt gennemtænkt og udarbejdet, „en virkelig færdig Løsning af den foreliggende Opgave“. Saaledes har jeg i min Mindretalsbetænkning karakteriseret dem. Naar jeg ikke desto mindre den Dag i Dag vedkender mig, at jeg tror paa, at den rette Løsning vilde være den at forblive paa den gamle Plads, saa er det ud fra følgende Betragtning, som naturligvis findes i min Betænkning. *For det første*, fordi det er en uovertræffelig gunstig Beliggenhed, *for det andet*, fordi en By som København er det naturlige og rette Endepunkt for Landets Jernbaner, en Endestation, ikke en Gennemgangsstation, *for det tredje*, fordi det er den eneste Løsning, som kunde opretholde Frederiksberg Station, hvis Nedlæggelse jeg erkender vil være et overordentligt Tab, og *for det*

fjerde, fordi det er den billigste Løsning. Her gaar jeg ud fra den bestemte Anskuelse, at det, som Personbanegaardsforholdene tiltrænge, kun er for det første Udvidelse — og dertil er der Plads nok — for det andet bekvemmere Indretning og for det tredje den Systemforandring, at Udløbene fra den nuværende Personbanegaard skulde bringes ud af Niveau med Veje og Overskæringer, og det var jo gørligt.

Naar jeg uagtet dette mit Syn paa Sagen dog ikke vil gøre noget for at formaa Landstinget til at lægge et Straa i Vejen for denne Ordning af Forholdene, der nu er skitseret i dette Lovforslag, saa er det, fordi jeg har opgivet Ævret. Jeg har indset, at man vil have en Gennemgangsstation, man vil have denne Ordning, man vil have Banegaarden flyttet over paa den søndre Side. Men jeg gør det allermest, fordi man ved den Ordning, der nu er planlagt, har foretaget den Forandring i det oprindelige Projekt, at den Del af det, som efter min Mening var den alleruheldigste og aller kostbareste, Ringbanen, den Del af det store Projekt, som her fra forskellig Side er blevet anbefalet saa stærkt, og som jeg altsaa karakteriserer som den alleruheldigste og den i Anlæg og Drift allerkostbareste, er opgivet. Det er min ene Hovedgrund til at anbefale det nu foreliggende Projekt. Min anden Hovedgrund er denne, at der ved Handelen med Københavns Kommune er skaffet en saa billig Basis for Tilvejebringelsen af den Banegaardsordning, som jeg erkender er en overordentlig Forbedring, at jeg nu ikke mener at kunne forsvare at fraraade at gaa ind paa den. Jeg mener, at Staten her kan overse Forholdene saa fuldstændigt, og at den kan betragte de økonomiske Forhold som saa gunstigt ordnede for sig, at den nu bør slaa til og antage sig denne Ordning. Min Følelse for Ringbanen har jeg udtrykt i min Mindretalsbetænkning i disse ret utvetydige Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Men saa langt er det fra, at jeg kan være med til at underordne alle Hovedbanerne under Hensynet til en Ringbane, at jeg tværtimod anser en Ringbane i det nuværende København som en Uting, for saa vidt som Afstandene ere alt for smaa og Byen alt for lille til, at Befolkningen kan afgive den nødvendige Frekvens til at betale en Ringbanes overordentlig dyre Drift, naar den skal have Tog hyppigt nok til overhovedet at lokke Gadetrafikken til sig“. Det lyk-